

sentskabsbevilling var at faa vedkommende Beværtning drevet af en Bestyrer eller Driftsleder, der ikke var økonomisk interesseret i, at der skænkedes Spiritus. Man kan tværtimod sige: den, der har Ledelsen af en saadan Forretning, maa absolut være interesseret i, at der sælges saa lidt Spiritus som muligt. Jo mindre der sælges af stærke Drikke, des lettere vil det nemlig være for den, der leder Forretningen, at holde Orden, og des pænere vil han kunde holde sin Forretning i Modsætning til, hvad Tilfældet er med den, som sætter alt ind paa at sælge saa meget af stærke Drikke som muligt. Derfor tror jeg, det vilde være i Ædruelighedens Interesse, om vi kunde komme bort fra nogle af de private Forretninger og faa nogle af disse Interessentskaber i Stedet; ogsaa Kommunerne vil jo kunne overtage Driften af saadanne Beværtninger.

En Bestemmelse i § 14 finder jeg Anledning til at nævne, nemlig den, hvorefter det ikke maa tillades en Person, der er økonomisk interesseret i Alkoholtrafikken, at være Medlem af et Bevillingsnævn. Naar en Mand eller Kvinde er interesseret i, at der sælges saa meget Spiritus som muligt, det være sig nu som Fabrikant eller som Grossist, f. Eks. Vingrosserer, kan det ikke nægtes, at vedkommende er økonomisk interesseret i, at der bliver saa mange Beværtninger som muligt med Udsalg af stærke Drikke. Det er jo en Kendsgerning, at jo flere der er til at omsætte og agitere for Omsætning af de stærke Drikke, des mere bliver der solgt. Derfor har Kommissionen — saa vidt jeg husker, er der dog to Medlemmer, som ikke er gaaet med dertil — stillet det nævnte Forslag, som Ministeren har tiltraadt.

Jeg vender mig derefter til Lovforslagets § 21. Her kommer det Hovedpunkt, kan jeg sige, hvor jeg maa tage Afstand fra Indenrigsministerens Forslag. Jeg vil udtrykkelig bemærke, at det ikke er min personlige Mening alene, jeg udtaler, men det er paa mit Partis Vegne, jeg maa tage Afstand fra den vedkommende Bestemmelse. I selve Kommissionsbetænkningen er vi et Mindretal, der har stillet os paa den Maade, at Ministeren eller Overbevillingsnævnet, som det nu skal være efter Lovforslaget, skulde have Ret til at give alle de Bevillinger, der er nævnte i § 21, men kun paa det Vilkaar, at de ikke maatte gives med Ret til Udsækning af stærke Drikke, undtagen naar det var anbefalet af den lokale Bevillingsmyndighed.

Havde den lokale Bevillingsmyndighed, Bevillingsnævnet eller Sogneraadet, sagt nej til, at der maatte skænkes Spiritus, saa var Sagen dermed afgjort, saa kunde ganske vist Bevillingen gives, men uden Ret til Udsækning af stærke Drikke.

Her kan jeg sige, at Ministeren paa en Maade er gaaet et Skridt videre, end vi havde krævet fra Mindretallets Side i Kommissionen, idet han ifølge Bestemmelserne under Litra b., c. og e. er gaaet saa vidt, at der slet ikke kan gives Bevilling, undtagen det er anbefalet — jeg tror ikke, jeg misforstaar det — af Bevillingsnævnet i Byerne eller Sogneraadet paa Landet; for de under a. og g. nævnte Forretninger vil der ikke kunne gives Bevilling med Ret til Udsækning af stærke Drikke, uden det paa Landet er anbefalet af Sogneraadet eller i Byerne af Bevillingsmyndighederne. Men med Hensyn til Punkterne d. og f. forbeholder Ministeren sig Ret til, eller rettere sagt, han forbeholder Overbevillingsnævnet Ret til at kunne give Bevilling med Ret til Udsækning af stærke Drikke, selv om Sogneraadet eller Bevillingsnævnet har udtalt sig derimod. Det er denne Bestemmelse, jeg bestemte maa tage Afstand fra. Bestemmelsen har været drøftet i mit Parti, og jeg er bemyndiget til paa mit Partis Vegne at sige, at vi maa protestere imod den. Vi maa holde paa, at det i disse Tilfælde lige saa vel som i de øvrige Tilfælde maa kræves, at naar Sogneraadet eller Bevillingsnævnet har sagt nej til, at der maa gives Bevilling til Udsækning af stærke Drikke, maa Sagen være afgjort: saa maa der ikke gives Bevilling til Udsækning af stærke Drikke. Det er, tør jeg sige, ogsaa det eneste Punkt, hvor jeg personlig og mit Parti tager alvorlig Afstand fra Ministerens Stilling til Forslaget. Men det er efter min Mening ogsaa et Hovedpunkt.

Vil man f. Eks. se paa Etablissementer, der tilhører Staten, hvilken Interesse kan Staten da have i, at der skænkes Spiritus dér? Jeg maa tilstaa, jeg ser det ikke. Jeg mener, det er en Samfundsopgave at søge at begrænse Alkoholtrafikken saa meget som muligt; derfor maa Staten være interesseret i at faa saa faa Udsækningssteder med stærke Drikke som muligt. Jeg ved ikke, hvad det er for Etablissementer, som den højtærede Minister særlig tænker paa, som det skal være absolut nødvendigt for Ministeren eller Overbevillingsnævnet at kunne give Ret til Udsækning af stærke Drikke.